

אוצרות

גליון שפועי מאוצרותיהם של רביה"ק רבי נחמן מברסלב ותלמידיו זיע"א

התחדשות

'תוכנית המנויים'

אתה רוצה שהעלון יגיע ליקיריך? רוצה להפיץ את העלון באזור מגוריך? רוצה שעוד אנשים ברחבי הארץ ייהנו מהעלון?

הצטרף לתוכנית המנויים, על ידי הצטרפות לאחד המסלולים הבאים:

"מנוי זיכוי הרבים" - להפצת העלון בבתי כנסת באזור מגוריך או בבתי כנסת אחרים ברחבי הארץ (אנו נעשה בשבילך את התיאום עם הקהילות שמעוניינות בכך ועדיין לא זכינו להיענות להן).

"מנוי אישי שנתי" - אנו נשלח לך כל שבוע את העלונים בכל כמות שתדרוש, הישר לכתובתך או לכתובתו של אחד מקרוביך או ידידיך שמעוניינים בוה.

כךך תהווה חלק בלתי נפרד מהמערך המופלא של מזכ"י הרבים, המפיצים מדי שבוע בשבוע את העלון ברחבי תבל.

לפרטים והצטרפות: טל. 02-9993338 או בטל. 057-3100646.

האם ה'השתדלות' עוזרת?

הוא אף פעם לא הבין את המושג 'עולם חשך בעדו' עד לאותו צהרי יום ראשון, בו נקרא ללשכתו של בעל המפעל וקיבל לידיו מכתב פיטורין - - -

בצעדים כושלים הוא נשרך אל חדר עבודתו, אסף את מיטלטליו המעטים ועזב את שערי המפעל לצמיתות - - -

לנגד עיניו עברו עשרות שנות עבודה מסורה; הוא זכר היטב איך שעלה בסולם התפקידים עד שהפך למנהל עבודה אשר על פיו ישק כל דבר; הוא חש בטוח במעמדו ובמשכורתו המכובדת שרק הלכה ותפחה עם הזמן.

...ולפתע מהלומה שכוו. בן-רגע הפך למחוסר עבודה והוקק לחסדי הבריות.

בימים הבאים ניסה לדלות ממעמקי מוחו אפשרויות שונות של עבודה שתתאים לו, פירסם וביור, הציע וביקש.

אך ככל שהפך בדברים, הלכו פניו והשחירו, הוא לא ראה מוצא טבעי לבין שאליו נקלע.

ה'מרירות' הזאת גורמת לאדם שישקע יותר ויותר בחוסר אמונה ויסתמך על הטבע, עד שהממון הופך אצלו לאליל שבעבורו הוא מוכן להקריב את יושרו, את יראתו ואת כל ימיו.

הרי פרנסתו של אדם תלויה אך ורק בהשגחה העליונה! ההשתדלות איננה מוסיפה לכך כלום! אלא שמאז חטא האדם הראשון התחייבו כל בני תבל להשתדל לצורך פרנסתם, אף על פי שבהשתדלות זו לא תלויה ההצלחה או אי ההצלחה.

זוהי אחת מפלאי דרכיו של ה' בעולמו שאינן ניתנות להבנה על ידי בן-תמותה - מדוע יצטרכו בני אדם להשתדל לפרנסתם אחרי שהכול נעשה אך ורק על ידי הבורא בלבד. אולם, כך גורה השגחתו יתברך.

התובנה הזאת, שאכן ההשתדלות לא מוסיפה ולא מורידה כלום מהסיכוי להצליח, היא שיכולה 'להמתק' אצל האדם את 'מרירות הפרנסה', כך שאף על פי שישתדל בפרנסתו - הוא לא יסמוך על ההשתדלות שלו, וימנע מעצמו מפח-נפש כשיראה שהשתדלותו אינה נושאת פרי; זה ימנע ממנו קינאה ותחרות עם אחרים, ויעצור אותו מלהיסחף להשתדלות מטורפת שתבוא על חשבון תורתו ותפלתו.

בפרשתנו אנו למדים שבתחילה היותנו לעם גזר הבורא על איסור אכילת והשהיית חמץ במשך שבעה ימים. בימים אלו מותרת רק אכילת מצה.

המצה רומזת לאכילה שמיימית שבאה בהשגחת ה' וללא השתדלות כמעט, "כי נאפית בחפזון, בלי רבוי תחבולות להחמיין ולהטעים העיסה כמו שעושיין בלחם חמץ" (שם).

ביציאת בני ישראל ממצרים גם לא הכינו לעצמם צידה לדרך, כי הם סמכו על ההשגחה העליונה שתזמין להם את כל צורכיהם במדבר.

לעומת זאת החמץ רומז על פרנסה טבעית, וזו הסיבה שאכילת החמץ מותרת רק אחרי תקדים של שבעה ימי אכילת מצה בלבד - ללמדך, שתחילה צריך לקבוע בלב את האמונה הברורה שהפרנסה באה מן השמיים בלבד. רק אז יש מקום לעסוק באיזושהי השתדלות. אחרת יכול האדם להיפתס למחשבת כפירה שההשתדלות היא זו שגורמת לו להתפרנס.

האמונה הברורה הזאת חייבת להיות נר לרגלנו לפני כל התחלה של השתדלות בדרך הטבע.

(ליקוטי הלכות ברכת השחר ה', יב)

המציאות מוכיחה שההשתדלות

שלנו איננה מניבה תוצאות

בטוחות, וכי "הרבה טורחין

ומיגעין עצמן ביגיעות עצומות

- ומאומה לא ישאו בעמלם;

אדרבא, הם מפסידין ממונם על

ידי זה, כנראה בחוש בכל עת" -

דברי רבי נתן ב'ליקוטי הלכות'

ה'מרירות' הזאת שתחילתה בקללת האדם 'בייעת אפך תאכל לחם' - הולכת ונמשכת עד ימינו אנו; טירדת הפרנסה לופתת רבים וטובים, ומוציאה מהם את שארית לשרד חיותם.

אבל רק מעטים יודעים שהקללה הזאת נתונה לבחירת האדם. לרבים נדמה שוהי מציאות הכרחית שלא ניתן לשנותה, בעוד שלאמיתו של דבר מציאות זו נוצרת על ידי האדם עצמו.

'מציאות' זו - מגלה רבי נתן - נובעת מן ההנחה שכאילו

השגת הממון תלויה בסיבה או בתחבולה שבכוחו של האדם לעשות; הוא חושב לעצמו שאם רק יהיה פיקח כמו פלוני/ זריו וממולח כמו אלמוני/ היה בידו סכום כזה וכזה להשקעה.../ אם יכול היה ליצור קשרים עם איש עסקים זה או אחר... כי אז היה מצליח בעסקיו ועושה הון רב.

ההנחה הזאת, ששורשה בחוסר אמונה - מיהו המפרנס האמיתי, גורמים לאדם מרירות שאין כדוגמתה. התוחלת הממושכה לדברים שאינם ברי השגה, ואף ההשתדלות עצמה - אוכלות את לבו.

שהרי המציאות מוכיחה שההשתדלות שלנו איננה מניבה תוצאות בטוחות, וכי "הרבה טורחין ומיגעין עצמן ביגיעות עצומות - ומאומה לא ישאו בעמלם; אדרבא, הם מפסידין ממונם על ידי זה, כנראה בחוש בכל עת" - דברי רבי נתן ב'ליקוטי הלכות' (א"ח, ברכות השחר ה', יב).

חוק. הלימוד היומי

יום	יום בחודש	מותר ל"ן	ליקוטי תפילות	ליקוטי הלכות	ליקוטי תפילות היומי
שבת	ח	כז:	ה"ח	ה"ח	ה"ח
א	ט	כח:	ה"ט	ה"ט	ה"ט
ב	י	כט:	ה"י	ה"י	ה"י
ג	יא	ל:	ה"יא	ה"יא	ה"יא
ד	יב	מ:	ה"יב	ה"יב	ה"יב
ה	יג	מא:	ה"יג	ה"יג	ה"יג
ו	יד	מב:	ה"יד	ה"יד	ה"יד

יום של הפצה

ח שבט

לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר נתן עקשטיין ז"ל

י שבט

לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר נח גרינפלד ז"ל

יו"ל ע"י
**אוצרות
ברסלב**
02-9950000
Tel. 1-718-8552121

ת.ד. 50617 בית שמש
טל' במשרד: 02-9993338 פקס: 02-9926066
ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
braslav@actcom.net.il

הפצה למנויים ובתי כנסיות: 057-3100646
הנצחה, תרומות ופרסום: 057-3100693

זה כן בשבילך!

להתעקש ולנסות שוב, אבל בדרך כלל המציאות טופחת על פנינו פעם אחר פעם. מעטים הם שהצליחו לממש את כל שאיפותיהם הרוחניות; רובינו מתייאשים תוך תקופה קצרה, ואחרי מספר ניסיונות נפל אנחנו נכנעים.

ברור שאנו ממשיכים לשמור מצוות בדקדוק, ללמוד ולהתפלל, אבל אנו כבר מתייאסים בקרירות לכל השאיפות, הרצונות והמאמצים; "זה לא בשבילי" –

אם המשכתם לקרוא עד כאן, כנראה שעדיין לא נוצחתם לגמרי... עדיין מפעמת בקרבכם השאיפה לעליה רוחנית. ובכן, אליכם איגרת זו מיועדת.

האיגרת איננה מבטיחה חיים קלים, אין היא מסוגלת למנוע מכם את המעידות, את הנפילות ואת הכישלונות, כי כל דבר טוב בא בקושי.

אבל! דבר אחד היא יכולה: לקרוע את המסווה מעל פני האויב.

דעו, פונה אלינו האיגרת כאיש אל אחיו, שהקדוש ברוך הוא מחכה ומצפה לכם – לכל אחד ואחד בלי יוצא מן הכלל. הטענה "זה לא בשבילי" איננה אלא מלכודת שהיצר תומן לנו, אך כבר הובטחנו: "ואתה תמשול בו" (בראשית ד, ז). אם נתמיד במאמצינו, נתעקש להתחיל מחדש שוב ושוב – נצליח בגדול.

הדרישות הללו טובות ויפות, אבל אנחנו זקוקים יותר מכול למשהו אחר, כאן ועכשיו:

כל מי שמתכוון להיכנס בעבודת ה' מתמודד עם אויב מתוחכם, שברשותו נשק סודי. חייבים, קודם-כול, להכיר את נשקו של האויב, ובעיקר – לרכוש אמצעי הגנה מפני הנשק הזה. זה בדיוק מה שעושה האיגרת הנלבבת הזאת.

"הכל חפצים ליראה את שמך" (מתוך סליחות לכה"ב). כל נשמה יהודית כמחה להתקרב ליוצרה. כולנו יודעים שרק התורה והמצוות הן הערכים האמיתיים, אלא מה – היצר מפעיל את נשקו הסודי: "זה לא בשבילך"... הוא מנצל את העובדה שעבודת ה' אינה באה בקלות, כדי להרפות את ידינו לגמרי.

כל אחד מאיתנו החליט בשלב מסוים בחייו לקחת את עצמו בידים, לקבל על עצמו קבלות טובות, להתחיל להתאמן, להשתדל ולהתפלל.

לאן נעלמו כל ההחלטות הטובות והשאיפות הנעלות?

פשוט מאד, אחרי שפעם אופעמיים לא עמדנו בהחלטות, בא היצר והחליט בשבילנו: "זה לא בשבילך". השתדלת, שאפת, החלטת, התפללת – לא הצלחת, כך אומר האויב שטמון בקרבנו, "זה סימן שעבודת השם איננה מתאימה לך; היא מתאימה לאנשים אחרים, שונלדו עם כוחות נפש מיוחדים – לא לך"... לפעמים אנחנו מוסיפים

"כשאדם נכנס בעבודת ה', אזי הדרך – שמראין לו התרחקות, ונדמה לו שמרחיקין אותו... כשרואה שעוברים כמה וכמה ימים ושנים שהוא מתייגע ביגיעות גדולות בשביל עבודת ה'... והוא מתחנן לפניו יתברך שיעזרהו בעבודתו – ואף על פי כן עדיין הוא רחוק מאד מאד."

"אהובי אחי, חזק ואמן מאד להישאר קיים בעבודתך, ואל תחוש ואל תסתכל כלל על כל הנ'ל'!"

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב מ"ח)

המאמר שבכותרת מכונה בקרב החסידים 'האיגרת', משום שהוא מנוסח כאיגרת אישית לכל אחד ואחד מאיתנו.

ההבדל בין ספר לאיגרת הוא, שהספר נכתב באופן כללי, והאיגרת מיועדת דווקא אלי, ובה אני מוצא את שאני צריך לשמוע באופן אישי, דווקא עכשיו.

מה כתוב באיגרת האישית הזו?

אולי נשאל קודם: מה אתה, השואף להתעלות, היית מצפה למצוא באיגרת אישית? אולי תשיב: דברי-כיבושין, אפסיותם של ענייני עולם הזה ונצחיותם של חיי העולם הבא – משהו שיעורר, ימריץ לשאוף, להשתדל. אולי תשיב: פרקי הדרכה, סדרי עדיפויות – מה להקדים מה לאחר, מה להדגיש יותר ומה פחות; באלו עניינים להתמקד?

רבי דב בער מטשערין – תלמיד רבינו

בני החבורה בשמחה, ישבו ושחו עמו בענייני חסידות, כשלתפע נשאלה השאלה: 'מה דבר בקשתנו בקשר לרבי ממדבדיבקה?...'

החל רבי דוב מתחמק, וחבריו הבינו שדברים בגו. "כאחד מהחבורה", פנו אליו, "אל לך להסתיר דבר, אמור נא את האמת". ראה רבי דב שאין מנוס, מסר להם דברים כהווייתם: "את האמת חפצים הנכם לשמוע? מצאתי את האמת!"

לא חלפו ימים רבים, ורבי יודל ורבי שמואל אייזיק צעדו רגלית עד למדבדיבקה המרוחקת, והפכו לגדולי תלמידי רבינו.

בשבחו של רבי דוב הפליג פעם רבינו: "הוא ירא מה' כל כך, כמו שירא הנידון למלקות אצל הרוסים..."

חולה מחפש את הרופא הגדול ביותר – אל תתפשר על רבי, חפש את הגדול ביותר.

(עפ"י ליקוטי מוהר"ן ח"א ל, ב)

כפי שנדברו ביניהם המחותרים בטרם חתונה.

לא קלה היא עבורו הפרידה מהחבורה הקדושה ומרבותיו, נכנס הוא לביתו של רבי יודל, שם שוהה גם רבי שמואל אייזיק, כדי ליטול ברכת-פרידה.

השניים מעוררים אותו בדבריהם, שלא ליטוש את דרך העבודה אשר החל בה, אף בהיותו רחוק מבני החבורה. לפני צאתו פונה אליו רבי יודל ואומר לו כי שמע לאחרונה שנכד הבעל-שם-טוב קבע את משכנו במדבדיבקה, "טרם עמדנו על טיבו של צדיק זה, וכדאי שלא תתקרב אליו בטרם תתברר לנו דרכו הקדושה, כדי שלא תתבלבל בדרכים חדשות".

תקופה חלפה מאז שעקר מגוריו, ניסיונות שונים החלו עוברים עליו, ולא פעם התגבר בקרבו רצון לפקוד את ביתו של הרבי הצעיר במדבדיבקה, אך חזקה עליו פקודתו של רבי יודל.

באחד הימים, כשחש כי באו מים עד נפש, פנה אל בית רבינו וסיפר לו את העובר עליו. רבינו השיב את נפשו בדברי עידוד וחיווק, והדריכו בעבודת ה' לפי ערכו. בנוגע לשבירת השינה אמר לו: "תישן ותאכל, רק תשמור את הזמן, וכעבור תקופה איעצך כיצד לנהוג בקימת חצות".

כעבור תקופה אכן שב ורבינו אמר לו: "החצות" שלך יהיה בשעה שלש".

מאז ידעו אנשי העיירה, שכשרבי דוב יוצא את ביתו לעבודת בוראו, משמע שעכשיו השעה שלש...

ביום מן הימים נסע לבקר את חותנו בדאשיב. כבואו קיבלוהו

כעייירה דאשיב השוכנת לא הרחק ממגוריו, וישבת חבורת קדושה של חסידים שעובדים את ה' באש שלהבת.

בראשם עומדים, החסיד המקובל רבי יודל, תלמידו המובהק של הצדיק רבי פנחס מקוריץ, והחסיד הרגול רבי שמואל אייזיק, שעבודתו בקודש הינה במסירות-נפש, כאחד משרפי מעלה. השניים מכוונים את דרכה של החבורה בצומות, סיגופים, קימת חצות ושאר עבודות קדושות.

אחד מבני החבורה הוא רבי דב. לתבערת לבו אין גבול, נפשו כמחה להתעלות עוד ועוד תוך שבירת החומרות, אך דבר אחד מיסב לו צער רב: שנתו כבדה ביותר ואיננו מצליח להתגבר ולקום בחצות לילה לעבודת הבורא. אלא שלא איש כמוהו יוותר, שוכר הוא גוי שיוקוש על חלונו מדי לילה בחצות ועירו משנתו.

הנכרי עשה מלאכתו נאמנה, בשעת חצות נקש והעיר בקולי קולות את רבי דוב, אולם ברגע שעזב את המקום, שקע שוב רבי דוב בשינה עמוקה...

לאחר שעות מספר, כאשר התעורר, נשבר לבו בקרב: 'עד מתי תכריעני השינה?' אך אינו אומר נושא, תנאי חדש עורך הוא עם הגוי-של-חצות: "אל תזו מביתי בטרם תראה אותי לבוש במעילי!"

ברם, גם עצה זו אינה מועילה. בקומו תוקף אותו כאב ראש עז – והוא אינו יודע מה חפצים ממנו משמייים: 'מדוע יגרע חלקו מחבריו הזוכים לקום בחצות?'

שנות ישיבתו סמוך על שולחן חותנו הגיעו לקיצן, עליו לשוב ולהיות סמוך על שולחן אביו המתגורר בכפר קרוב למדבדיבקה,

שבת היא מלועזק

ענה עשה ר' מאטעס את דרכו בחזרה מתפילת ליל שבת ב'קלויז' בצוותא עם אחד מחסידי ברסלב, כשהם משוחחים ביניהם בענייני רבינו. לפתע נזכרים השניים בחברם ר' אליהו חיים רוזין: "הבה ונסור אליו לבקרו!" אומרים הם איש לרעהו ואכן עושים את דרכם לעבר ביתו.

השניים נוקשים על הדלת ונכנסים פנימה. בחדר החיצון יושב בעל הבית. ר' מאטעס פונה אליו בקריאה לבבית: "א גוטן שבת!" אך מה זה היה לו לר' אליהו חיים שאינו משיב לברכת חבריו. פתאום קולט מלווהו של ר' מאטעס במה דברים אמורים והוא קורא: "ר' מאטעס! האינכם רואים?! בחדר הסמוך מבכים ילדה שהלכה לעולמה!"

אך שמעו אוזניו מילים אלו, זינק ר' מאטעס ממקומו, תפס בידי ר' אליהו חיים וזעק בקול גדול: "ידידי! אומר אני לך שהילדה תחיה ותהיה בריאה! האם הנך כבר שמח???"

אך כילה ר' מאטעס את דבריו, ומן החדר הסמוך נשמע קול בכי חלוש – – –

ר' אליהו חיים אינו מאמין למשמע אוזניו, הן לפני שעה קלה חדלו נשימותיה של הקטנה להישמע! אין זה אלא נס תחיית המתים!

הוא ממהר אל החדר הפנימי, מסיר את הסדין מפני בתו הקטנה, ולגודל תדהמתו מבחין הוא באותות חיים!

אט אט הלכה הילדה והתאוששה, עד ששבה לאיתנה לשמחת אביה ולשמחת כל ידידי באומן.

הגרוע מכל?

באומן דר באותם ימים החסיד המופלא ר' מתתיהו, המכונה ר' מאטעס ברזסקי, טרם התקרבותו לברסלב היה ר' מאטעס מנאמני ביתו של האדמו"ר מראדזימין שהעריכו עד למאוד, ואף לא התיר עגונה לפני שהתייעץ עמו. אף החפץ-חיים, שבישיבתו למד ר' מאטעס בצעירותו, רחש לו כבוד ויקר.

כאשר נקלע לידיו הספר הקדוש 'עלים לתרופה' – מכתביו הנלככים של רבי נתן לבנו רבי יצחק – נאחזה בלבו השלהבת הטהורה. מאז, הלכה התקשרותו לרבינו הקדוש והתעצמה, עד שברבות הימים עזב את פולין מולדתו ואת כל הכבוד והגדולה שהיו מנת חלקו וקבע מושבו באומן.

על גאון וקדוש זה, שיראתו קדמה לחכמתו, מספרים, שיושב היה מול הגמרא או השולחן-ערוך ומתעמק בלימודו, ולפתע מגביה עיניו כלפי מעלה, כשמתוכן דמעות כיסופים לבוראו.

שבת קודש פרשה כנפיה על היקום, מחלונות בתייהם של חסידי ברסלב באומן מבליחים אורות הנרות, זמירות השבת מתנגנות במתיקות, נישאות על גבי הרוח עד למרחק.

רק בבית אחד לא נשמעים קולות זמרה, דומה כי שמחת השבת פסחה על בית זה.

היה זה ביתו של החסיד ר' אליהו חיים רוזין, שם שררה עננה של תוגה; וכי איך יכול הוא ר' אליהו חיים לשמוח ולזמר בשעה שבתו הפעוטה בת השנתיים עומדת על סף מוות?

מזה תקופה ניכרת תקפה אותה מחלה, ימים ארוכים נאבקה על חייה, אך כעת נראה כי שלהבת חייה דועכת אט אט, ואביה ואמה רואים ועיניהם כלות, שפתי האב אינן פוסקות ללחש תפילה מלב נשבר, עדיין לא אפסה תקוה, כחסיד ברסלב יודע הוא כי הייאוש אסור באיסור חמור, ולפיכך אינו מרפה מלהתפלל.

לרגע פוסק ר' אליהו חיים מתחינתו, נכנס שוב אל החדר לראות את שלום הילדה, הוא מטה אוזן, ולחרדתו הרבה אינו שומע את קול נשימותיה הקצובות, לכו ממאן להאמין: האומנם? ארע

השבוע לפני...

השבוע לפני 177 שנה

■ ז' בשבט, שנת תקצ"ג – רבי נתן מעורר מהשינה הרוחנית.

בתקופה זו חידש רבי נתן את 'הלכותיו' על חלקו השלישי של שולחן ערוך אורח חיים, ובשבועות אלו עסק בהתמדה בהלכות עירובי תחומין, כשהוא מקשר את תוכנו הפנימי לשתי תורות יסודיות במשנתו של ברסלב: "אומרה לאלקי בעודי" ו"איה השעה לעולה" (ליקוטי מוה"ר ח"א רפב: ח"ב יב).

על תורות אלו כתב רבי נתן 'הלכות' רבות, והוא גם מזכיר אותן תדיר במכתביו. את ספרו הגדול 'ליקוטי הלכות' פתח בהלכה המיוסדת על תורה רפ"ב, ובה הוא נותן עצות שמתאימות לכל אחד ואחד כיצד להתעורר מתוך 'תרדמה' רוחנית עמוקה ככל שתהיה.

הלכה זו, הלכות השכמת הבוקר א, הועלתה על הכתב עוד בשלהי החורף של שנת תקע"ד, אולם כעבור 19 שנים, בעת שעסק בהלכות תחומין הלכה ו, הוסיף עליה רבי נתן עוד סעיפים אחדים, ובהם כמה קטעים יוקדים:

"עיקר הגאולה בכלל, ובפרטיות גאולת הנפש של כל אחד ואחד, תלוי בידיעה והשגה זאת – לכוין היטב נקודת הצוה לילה, דהיינו כשמתגבר תוקף השינה על נפש הישראלי ורוצה להפילו לגמרי ח"ו על ידי ריבוי עוונותיו וקלקוליו – עד שכמעט כמעט יפול לגמרי ח"ו – אז דייקא יאיר ה' יתברך עליו בהסדו, שיוכיר את עצמו בנקודות טובות שבו, ויחיה את עצמו.

"ועל כן היתה הגאולה הראשונה בחצות דייקא, וכן גאולה האחרונה שאנו מקווים במהרה בימינו תהיה על ידי בחינת 'חצות' – דהיינו שבכל עת שרוצים להפיל עליו שינה וקטנות גדול מאד, אפילו אם מפילים אותו כמו שמפילים ח"ו, אפילו אם עבר עליו מה שעבר – אף על פי כן יתעורר תמיד דייקא מתוך תוקף הקטנות – בבחינת 'קמת הצוה' – על ידי הנקודות טובות שמוצא בעצמו" (השכמת הבוקר א, טו).

במכתביו הוא כותב על כך לבנו: "אהבתך אלצני לכתוב לך עתה, כי מאת ה' היתה, כי עסקת בכתיבת תורה בענין הלימוד הקדוש של 'אומרה לאלקי בעודי', אשר דברתי מזה אתמול בסעודה שלישיית, שהוא בחינת קמת הצוה לילה, שבוה תלויה הגאולה, בחינת (שמות יא, ד) 'כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים'. ומדי כותבי נזכרתי באהבתך, כי ידעתי שאתה צריך מאד לדיבורים אלו, על כן אמרתי ויהי מה, ארוצה דברי אלה אליך – אולי אוכה לעוררך משנתך, להחיותך ולחזקך.

"הקיצה בני הקיצה! אל יבלהך רעיוןך מכל מה שעובר עליך. דע והאמן, שכל הנקודות טובות שלך יקרים מאד מאד אצלך יתברך, ואתה יכול להחיות את עצמך בהם תמיד, ולכנס לכף זכות באמת, בבחינת (תהלים לו, ט) 'עוד מעט ואין רשע וכו'.

"זכור! זכור היטב דיבורים נוראים אלו, ואל יהיו ימינו אצלך ח"ו, רק חזר חזר אותם היטב היטב, ובכל יום יהיו בעיניך כחדשים!" (עלים לתרופה, יום א' לפרשת בשלח, תקצ"ג).

לחידודא

חידה מס' 38

באיזו עיר לן רבינו כיהודי יחיד בעיר?

הפתרון לחידה מספר 37

ב'ספר המידות' בכל ערך יש שני חלקים - מה ההבדל ביניהם?

את החלק הראשון כתב רבינו הקדוש בילדותו, והוא מכיל דברים שמובאים בפרוש או ברמז בספרים הקדושים. החלק השני מכיל השגות גבוהות שהשיג רבינו הקדוש בימי גדלותו (עפ"י ההקדמה לספר המידות).

זכה בהגרלה לחידה מס' 36

זאב שפירא, רח' עמוס, ירושלים.

בזכות קניה בסך 50 ₪, בחנות ספרים 'ברסלב' רחוב מאה שערים 110 ירושלים

לתשובות - התקשרו למערכת הממוחשבת 'אוצרות ברסלב' 02-9950000. לאחר בחירת השפה, הקשו 1-9-2-1 והשאירו הודעה. בין הפותרים נכונה עדי יום שני בשעה 12 בלילה. תערוך תגלה על זכות קניה בסך 50 ₪

